

Lauantai 6.7.2013
Aamuseurat 8:30
Sanna Oikarinen

Mietimme nuorten kanssa rippileirillä, millainen tämä maailma on heille elää. ”Se on kova”, kuului vastaus. ”Kova ja kylmä”. Vastaus yllätti. Mikä saa nuoret kokemaan, että maailma on kova ja kylmä paikka? Että heillä ei ole tilaa kasvaa rauhassa, eikä aina uskalla luottaa tulevaisuuteen, varsinkaan kun menestystä mitataan materiaalisilla, omistamiseen ja uralla menestymiseen liittyvillä arvoilla. Ymmärtämyksen ja hyväksynnän puute, erilaisten vaatimusten kanssa eläminen voi lamauttaa fiksun ja pärjäävänkin nuoren.

Onko meillä aikuisilla liikaa paineita kasvattaa lapsiamme menestymään tässä yhteiskunnassa? Kuljetamme heitä erilaisiin harrastuksiin jo pienestä pitäen, ohjelmoimme heidän aikansa ja yritämme varustaa heitä erilaisilla taidoilla, jotta he sitten sopeutuisivat, erottuisivat joukosta, löytäisivät paikkansa opiskeluissa ja työelämässä, olisivat kilpailukykyisiä.

Muistammeko opettaa heille yhtä taidoista olennaisinta? Taitoa hiljentyä, olla tekemättä mitään, taitoa kuunnella sisintään ja ymmärtää itseään. Hiljaisuus ja siinä oleminen, hiljaisuuden sietäminen, voi tuntua vaikealta. Ihmisen mieli voi olla kaoottinen paikka, joka on yhtä äänekäs ja täynnä ajatuksia kuin kovaäänisin rautatieasema. Huolet, työt, vaatimukset, odotukset, kaikki täyttävät mieleemme niin täysin, että emme enää kuule itseämme, emmekä tiedä missä olemme. Itsensä kuuleminen, puhumattakaan Jumalan kuulemisesta, voi olla niin pelottavaa, että on helpompi uppoutua muihin asioihin, täyttää ajatuksensa ja päivänsä kiireellä. Emme aina myöskään osaa arvostaa hiljaisuutta tarpeeksi. Emme ymmärrä kaikkia niitä mahdollisuuksia, mitä se sisältää. Kuulemaan antautuminen edellyttää hiljentymistä. Ja kun vihdoinkin hiljennymme, ei ole mitään takeita siitä, mitä kuulemme. Mitä kaikkea on kerääntynyt sisimpäämme odottamaan pois pääsyä. Kuuleminenkin on taito.

Uupunut ystävä ihmetteli, missä välissä löytää aikaa itselleen, lepäämiseen, hiljentymiseen ja akkujen lataamiseen, kun on hoidettavana työ, lapset ja koti. Kuitenkin hän vietti tuntikausia television ja netin ääressä. Monet muutkin asiat varastavat aikaamme ja yhtäkkiä huomaamme, että ne asiat, jotka antaisivat meille voimaa ja auttaisivat jaksamaan, jäävätkin tekemättä. Missä vaiheessa edes ehtisi uupua?

Margaret Atwoodin tulevaisuuteen suuntautuneessa kirjassa *Herran tarhurit* kuvataan maailmaa, joka on täysin vieraantunut luonnosta, ihmisiä, jotka ovat vieraantuneita itsestään ja toisistaan. Herran tarhurit uskovat selviytyvänsä luottamalla luontoon, palaamalla takaisin mahdollisimman yksinkertaiseen elämään. Heidän joukossaan on myös niitä, jotka ovat kesannolla. Tällä kauniilla sanalla kuvataan heitä, jotka ovat uupuneet ja masentuneet. Jumala on antanut heidän mennä kesantotilaan. Kun pelto, joka lepää vuoden, ehkä toisenkin, ja kun aika on, se jaksaa jälleen kasvaa ja tuottaa satoa.

Viisas viljelijä jättää peltonsa välillä kesannolle. Siitä ei revitä kaikkea irti, ei aina vaadita tuottamaan, vaan annetaan aikoja, jolloin voi rauhassa pysähtyä ja hiljentyä. Se on tila, jossa annamme myös Jumalalle aikaa ja mahdollisuutta toimia. Kesantotilassa voi kaiken pimeyden

keskelläkin alkaa prosessi kohti itsensä tuntemista ja Jumalan kuulemista, kun uskallamme kohdata vaikean hiljaisuuden, arvottomuuden ja näköalattomuuden tunteet.

Hiljaisuudessa meillä on mahdollisuus löytää sisimmästämme omat voimamme ja löytää mielenrauhan. Vähitellen hiljaisuus purkaa meistä pois kaiken sen, mitä me emme ole. Kaikki turhat kuvitelmat ja ympäristön luomat paineet sulavat hiljalleen pois. Se luo tilaa meissä myös mahdollisuuteen kokea Jumala, saada hipaisuja Jumalan todellisuudesta tässä maailmassa. Rippikoulussa teimme jokaiselle rukoushelmet. Jumala-helmen molemmin puolin ovat hiljaisuushelmet. Hiljaisuushelmet kertovat, että Jumala on löydettävissä hiljaisuudesta. Se on silta meidän ja Jumalan välillä. Ne kuvaavat myös sitä, että Jumala pakenee sanojamme ja ymmärrystämme. Emme voi vangita häntä edes omiin sanoihinsa, vaikka hänen Sanansa voikin olla meille lohtuna ja tienviittana elämässämme.

Myös väsyneille ja uupuneille Hän näyttää suuntaa. Meitä kutsutaan ehtoollispöytäänkin hänen Sanallaan: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon".